

Tilki ve Kar Küresi

Çınar BİBER

Tilki ve Kar Küresi

Çınar BİBER

Soğuk bir kış sabahı, parlak kıızıl-turuncu tüylü ve ucu beyaz kuyruklu genç bir tilki karlı ormanda seğirterek yürüyordu. Ayakları buz tutmuş havayı koklarken kehribar rengi gözleri parıldadı. Aniden güneş ışığında parlayan bir şey dikkatini çekti. Karın içine yarı gömülmüştü, bir sır gibi ışıldıyordu. Tilki merakla ve ne olduğunu görmek için sabırsızlıkla oraya koştu.

Tilki siyah patileriyle nazıkçe kazdı. İşte orada, karın içinde güzel bir kar küresi duruyordu. Yuvarlak ve berraktı, ahşap bir tabanı vardı. İçeride minik bir kış köyü parlıyordu. Tilkinin kehribar rengi gözleri kocaman açıldı. Daha önce hiç bu kadar harika bir şey görmemişti. Onu dikkatlice aldı ve göğsüne yakın tuttu.

Tilki küreyi hafifçe salladı. Yumuşak beyaz kar, minik evlerin, küçük ağaçların ve donmuş bir nehrin etrafında döndü. Sonra şaşırtıcı bir şey fark etti. İçeride minik insanlar hareket ediyordu! Sıcak paltolar ve şapkalar giyiyorlardı. Tıpkı gerçek köylülere benziyorlardı, sadece patisinden daha küçüktüler. Tilki kıpırdamaya korkarak nefesini tuttu.

Köyde, kahverengi örgülü saçları ve mavi ponponlu şapkası olan minik bir kız tilkiyi fark etti. Eldivenli iki eliyle el salladı. Tilkinin kuyruğu sallandı. Beyaz sakallı ve yuvarlak gözlüklü minik bir belediye başkanı ahşap bir bastonla topallayarak öne çıktı. İncecik bir sesle yukarı seslendi: "Merhaba, koca tilki! Bize yardım edebilir misin?" Tilki dinlemek için daha da yaklaştı.

Başkan Pip, köyün içinden geçen nehri işaret etti. "Köprümüz kırıldı," dedi. "Fırtınada tahtalar kırıldı ve şimdi karşı tarafa geçemiyoruz." Tilki kırık köprüyü gördü, ahşap parçaları karlı kıyılara dağılmıştı. Minik insanlar endişeli görünüyordu. Tilki yardım etmek istedi ama çok dikkatli olması gerektiğini biliyordu.

Tilki kar küresinin kırılgan olduğunu biliyordu. Onu çok sert sallarsa minik köy mahvolabilirdi. Yavaşça derin bir nefes aldı. "Size yardım edeceğim," dedi yumuşak bir sesle. "Ama bana ne yapacağımı söylemelisiniz." Minik kız Lily ellerini çıırttı. "Yedek tahtalarımız ve ipimiz var!" diye sevindi. "Ama onları taşımak bizim için çok ağır."

Lily tilkiyi bir yığın minik ahşap tahtaya ve bir kangal ipe götürdü. Bunlar onun bıyıklarından daha büyük değildi. Tilki küçük siyah burnuyla tahtaları nehre doğru dürttü. Yavaşça çalıştı, her seferinde bir tahta. Başkan Pip yönergeler veriyordu. "Biraz sola! Şimdi yavaşça bırak!" Tilki itaat etti, kehribar rengi gözleri odaklanmıştı.

Tilki bir para ipi diřleriyle aldı. Bir iplik kadar inceydi. Dikkatlice tahtalardaki deliklerden geirdi. Lily ve diğerköylüler diğercunu tutup var güçleriyle çektiler. Birlikte tahtaları bağladılar. Köprü şekillenmeye başladı. Tilkinin tüylükuyruğı umutla sallandı.

Kürenin içindeki gökyüzü karardı ve köyün üzerinde minik yıldızlar parıldadı. Tilki pencerelerdeki küçük lambaların ışığında çalışmaya devam etti. Patileri soğuktu ama durmadı. Lily ona bir damladan büyük olmayan minik bir fincan sıcak kakao getirdi. Dikkatlice yudumladı ve gülümsedi. Köprü neredeyse bitmişti.

Sonunda son tahta yerine oturdu. Tilki burnuyla ona hafifçe dokundu. Köprü sağlam durdu. Başkan Pip bastonuyla denedi. "Çok sağlam!" diye ilan etti. Minik köylüler sevinçle bağırdı. Lily sarı atkısı uçuşarak köprüden karşıya koştu ve geri döndü. Tilki göğsünde sıcak bir parıltı hissetti. Başarmıştı!

Başkan Pip yeni köprünün üzerinde durdu ve minik kollarını kaldırdı. "Teşekkürler, nazik tilki," dedi. "Köyümüzü kurtardın." Köylüler havaya konfeti gibi minik kar taneleri attılar. Lily tilkinin burnuna sarıldı. "Sen bizim kahramanımızsın!" dedi. Tilkinin kehribar rengi gözleri mutlulukla parladı. Meraklıydı ama aynı zamanda dikkatliydi.

Tilki kar küresine son bir kez baktı. Minik köy huzurlu ve mutluydu. Onu tutamayacağını biliyordu. Ormana aitti, başka meraklı yaratıklar da onu bulabilirdi. Onu nazikçe karın içine, güneşi yakalayacak küçük bir tümseğin üzerine geri koydu. "Hoşça kalın, küçük dostlar," diye fısıldadı.

Tilki gitmek için döndüğünde köylülerin kürenin içinden el salladığını gördü. Lily "Teşekkürler!" yazan minik bir tabela tutuyordu. Tilki gurur kuyruğunu salladı. Gurur duydu. Meraklı olmak eğlenceliydi ama bulduğun şeye sahip çıkmak daha da güzeldi. Kalbi sıcaklıkla dolu olarak karların içinden evine doğru seğirtti.

O günden sonra tilki kar küresini sık sık ziyaret etti. İçeriye bakıp minik insanların mutlu yaşadığını görürdü. Bazen Lily el sallar, Başkan Pip de şapkasını çıkarıp selam verirdi. Tilki merakın sorumlulukla birlikte gelmesi gerektiğini öğrendi. Ve başkalarına yardım etmenin, ne kadar küçük olursa olsun, dünyayı daha güzel bir yer yaptığını biliyordu.

Tilki minik kış köyünü hiç unutmadı. Ormandaki arkadaşlarına kar küresini ve minik insanları anlattı. Onlar da gözleri kocaman açılmış bir şekilde dinlediler. Tilki gülümsedi, ucu beyaz kuyruğu patilerinin etrafına kıvrılmıştı. Dikkatli ve nazik olmanın meraklı olmanın en iyi yolu olduğunu biliyordu. Ve bu, akılda tutmaya değer bir dersti.

Ve böylece tilki karlı ormanda mutlu bir şekilde yaşadı. Kar küresini ve yardım ettiği dostları hep hatırladı. Ne zaman yeni bir şey bulsa durup düşünürdü. Kendine, "Buna nasıl sahip çıkabilirim?" diye sorardı. Ve minik köyü, kırık köprüyü ve yardım etmenin sevincini hatırlardı. Son.